

[Justitsministeren.]

rede beløb, hvis det ikke betales rettidigt, inddrives ved udlæg.

Det må være op til politiet og anklagemyndigheden i hvert enkelt tilfælde at skønne over, hvor kraftige midler man skal sætte ind, herunder om man skal søge et beløb beslaglagt, inden der er faldet dom i sagen. Efter min opfattelse giver de gældende regler i de fleste tilfælde tilstrækkelige muligheder for at sikre sig imod, at en skyldner bringer sine midler i skjul for sine kreditorer.

Heller ikke om den sag, der er omtalt i begrundelsen for spørgsmålet, har jeg modtaget oplysninger, der giver mig anledning til at søge reglerne ændret.

Da spørgeren særlig nævner udførsel af penge til udlandet, skal jeg tilføje, at kontrollen med overholdelse af valutabestemmelserne ikke hører under justitsministeriet, men udøves af Nationalbanken.

Henning Philipsen: Jeg vil gerne være venlig og takke justitsministeren for svaret, men jeg vil dog nok føje til, at alle disse lovbestemmelser, herunder straffelovens, som justitsministeren henviser til, jo ikke har forhindret, at der i det givne tilfælde har været tale om overførsel af penge til udlandet. Det forekommer mig derfor ejendommeligt, at i og med at man har gældende regler, som skulle kunne forhindre det, har det alligevel kunnet finde sted.

Det sidste, jeg skal sige i denne sag, er, at det vel nok vil være rigtigt af mig at henstille til justitsministeren alligevel at prøve at undersøge, om de nugældende regler ikke skulle være utilstrækkelige, ikke mindst på baggrund af den sag, jeg har omtalt i begrundelsen for mit spørgsmål.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg anerkender, at hr. Henning Philipsen ikke nævner navne. Jeg skal også selv afholde mig herfra.

Men jeg må måske generelt sige, at vi har ikke konstateret, at de krav, som det offentlige har, ikke er indgået; bevares, der er beløb, der endnu ikke er indbetalt, men der er til gengæld andre, tidligere idømte beløb, som er indgået. Der er ikke noget unormalt i den situation, som foreligger, eller i den sag,

som jeg ved hr. Henning Philipsen specielt sigter til.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om en reform af kildeskattesystemet [af Jens Foged m. fl.].

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. XI) findes i tillæg A. sp. 2205, fremsættelsen i tidenden sp. 1194).

Forslaget sattes til forhandling.

Finansministeren (Grünbaum): Hovedpunktet i forslaget må vel siges at være, at pengeinstitutterne skal overtage arbejdsgivernes opgaver i forbindelse med foretagelsen af skattetrækket.

I fremsættelsestalen siger hr. Jens Foged, at forslaget herom bygger på det forhold, at pengeinstitutterne er så langt fremme med datateknikken, at de vil kunne klare en sådan opgave uden større besvær.

Det fremgår imidlertid hverken af fremsættelsestalen eller af bemærkningerne til forslaget, at der af forslagsstillerne forud for dette forslags fremsættelse er foretaget nogen nærmere undersøgelse af, om pengeinstitutterne uden større besvær, som det hedder, kan klare denne meget betydelige, meget omfattende opgave. Såfremt en sådan undersøgelse ikke er foretaget — og det er den jo nok ikke, det ville måske også være for meget forlangt — synes jeg, det må være meget vanskeligt for folketinget at vedtage det foreliggende forslag. Det ville jo være at forlange, at folketinget skulle tage stilling til hovedpunktet i forslaget, uden at man har det fornødne grundlag for at tage en sådan stilling.

Jeg mener derfor for så vidt, at forslaget allerede af den grund ikke bør vedtages af folketinget. Det betyder ikke, at jeg er negativ over for selve den tanke, der ligger i det, tværtimod. Man ved jo, at finansministeren, altså jeg, for længst har taget dette spørgsmål op. Jeg gjorde det allerede i 1967, da vi forberedte kildeskattens ikrafttræden;